

DEBRECZENI ELLENŐR.

Politikai, közgazdászati s társadalmi lap.

A SZABADELVÉPÁRT KÖZLÖNYE

Megjelen hetenkint ötször, u. m. Hétfőn, Kedden, Szerdán, Csütörtökön és Szombaton.

Előfizetési feltételek:
 helyben hához hordva vagy vidékre postán küldve.
 Egész évre . . . 10 frt.
 Félévre . . . 5 „
 Negyedévre . . . 2 „ 50 kr.
 Egy hónapra . . . 1 „
 Előfizethető helyben a kiadóhivatalban, **Kutasi tere nyomdájában**, aztán Telegdi K. Lajos és ifj. Csáthy Károly könyvkereskedéseikben, vidéken a postahivataloknál.

Hirdetési díj:
 öt hasábos pettszr 5 krajczár. Nagyobb terjedelmű s több ízben megjelent hirdetéseknek különleges törvények. Bélyegdíj minden hirdetés után 30 kr. Nyilvántartási költségek minden sora 20 kr. A hirdetéseknek valamilyen nyelvi közlemények egyedül a kiadói irodában vétettek fel. Az előfizetési és hirdetési pénzek a kiadóhivatalban, a lap szellemi részét tartozó közlemények a szerkesztőség irodájában cselezendők.
 cselezőutó, Fried-ház 19. sz. alatt

Debreczen, május 19.

○) A képviselőház május 17-én tartott ülésében egy látszólagosan igen csekély fontosságú, de valójában mégis nagy horderejű kérdés döntött el. Arról volt szó, hogy Kis-Küküllő vármegye székhelye Erzsébetváros maradjon-e, mint azt az 1876. évi 33. t. cz. rendeli, vagy pedig Dicső-Sz. Márton legyen a székhely, mint azt a megye nagy többsége óhajta?

Nem azért tartjuk a kérdést nagyfontosságúnak, mintha Erzsébetváros, vagy Dicső-Sz. Márton iránt valami sympathikus érzelmeket ápolnánk, mely érzelmek a provinciaális érdekek országos eldöntésénél sokszor nyertek már elhatározó befolyást. Nékiünk ugyan teljesen mindegy akár Erzsébetváros marad székhelynek, akár Dicső-Sz. Márton nyeri el a babért, de a kérdés mégis fontos reánk nézve azért, mert az 1876. évi 33. t. cz. több passzusát mi is teljesen tévesnek tartjuk, s azon körülményből, hogy ezen törvények revidisója szövegére került, reményt merítünk arra nézve, hogy lesz idő, midőn a mi közvetlen érdekeink is orvosoltatni fognak.

Két dolgot tartunk figyelemre méltónak az ügy tárgyalásánál. Egyik az, hogy midőn Erzsébetváros Kis-Küküllő megye székhelyévé tétett, a belügyminiszter akkor is Tisza Kálmán volt, s ma, midőn a megye székhelye a képviselőház határozata s a kormány indítványára folytán Dicső-Sz. Mártonba tétetik át, a belügyminiszter még mindig Tisza Kálmán Mit jelent ez? Ellenzéki kollégáink szerint bizonyára azt jelenti, hogy Tisza Kálmán alkotásai tökéletlenek, szerintünk pedig jelenti azt, hogy Tisza Kálmán is ember. Tisza Kálmán vagy hazafi, bölcs államférfi, de Tisza Kálmán sem ismerheti minden provinciának csínyta-bányját, s ha államférfi alkotásában valamit téved, az igen természetes, sőt nem is kárhatózatandó. Nem kárhatózatandó annyival inkább, mert van benne elég lelkierő beismerni tévedését, s helyrehozni az elkövetett jöhiszemű tévedést bármilyen áron, fennen lobogtatva a jelszót: „fiat justitia, peccat mundus!“

E kérdés eldöntése élénk tanujele az okoskodás hűségének. Erzsébetváros jelenlegi képviselője Jókai Mór, az a Jókai Mór, ki a kormányparti képviselőként csaknem a legnagyobb befolyással bír, kinek szava világra szóló tekintélyének horderejénél fogva bizonyára tekintélyes súlyllyal nehezedik a kormány elhatározásának mérlegére: s ez a nagytekintélyű képviselő, e hatalmas pártmester, e báványozott író, s egy politikai napilap befolyásos szerkesztője sem volt képes megintatni Tisza Kálmán elhatározását: helyrehozni a hibát, a mit jöhiszeműleg elkövetett. Kialapot az erkölcsi nagyság ilyen nyilvánulása előtt!

A másik körülmény, mely ezen ügy eldöntésénél nagyon figyelemre méltó, nem más, mint hogy a praecedens megvan az 1876 évi 33. t. cz. módosítására.

E törvények módosítására pedig szüksége van az ország több vidékének, szüksége van Szilágymegyének, melynek székhelyét a legméltánytalanabban tétett Zilah Szilágy-Somlyó helyett, s szükségünk van nekünk nem a megyeszékhely, hanem a megye kikerekítés kérdésében.

Nem szükséges e lapok t. olvasó előtt fejtegetni, hogy Hajdumegye megalakításáért nagy köszönettel tartozik nemcsak Debreczen város, de Hajdumegye is — úgy Molnár Györgynek, mint az eszme előharcosának, mint Tisza Kálmánnak, az eszme gyakorlati érvényesítőjének. — De azt sem szükséges fejtegetni, hogy Hajdumegye megalakításánál nem érvényesültek teljesen azon eszmék, melyekért Debreczen város, s a környék egy erős, tekintélyes megye alakítása iránt melegen táplált. Hajdumegye megalakult ugyan, de nem oly terjedelemben, nem oly geographiai és morális erővel, mint az lehetséges lett volna Bihar megye tulságosan respektált féltékenységének féltretevése mellett.

Örvendünk, hogy alkalmunk van ezt elmondani, s a kormány azon nyilatkozó beismeréséből, hogy a megye rendezésnél követettek el hibák, reményt merítünk arra nézve, hogy a tévedés nemcsak Kis-Küküllő vármegyében, de másutt is helyre fog hozatni. Talán reánk is derül még, midőn egy kissé tovább nyújtózkodhatunk, s lesz Hajdumegye egy kiterjedt tiszta magyar vármegye, széles phisikai határokkal, erős morális jelentőséggel, minőnek mi Hajdumegyét terveitük.

Országgyűlés.

A képviselőház szombati ülésén a fővárosi rendőri bejelentés hivatal föllállítását tárgyalta. Oly szükséges intézmény az, hogy ellenem emelt átalánosságban senki se kifogást, csak Degré látott szarokosságát benne, hogy a rendőrség a háznapet bármikor ellenőrizhesse s házkutatásokat eszközölhesse. A javaslat részleteit ellen két lényegesebb módosítás adott be. Gullner Gyulának az ellen volt kifogása, hogy a lakosok a javaslat szerint kénytelenek lesznek a 24 órai tartózkodásra érkező vendégeiket is bejelenteni, — indítványozta, miszerint e kényszer csak a háromnapos időtartamra érkezőket illesse. Mukics Ernő pedig a végzakaszt kívánta kihagyatni, mely felhatalmazza a kormányt, hogy ez intézményt az ország többi városaiban is fokozatosan rendelteti uton életbe léptesse. E dolgokban hosszú vita folyt ki s az utóbbinál névszerint szavazásra is került a dolog.

A reichsrath bezárása.

Az osztrák reichsrath mindkét háza pénteken tartotta utolsó ülést, mely alkalommal a képviselőházban Rechbauer elnök, az urak házában pedig Auersperg herceg mondottak bezáró beszédek. E beszédek politikai fontosságuknál fogva még visszatérünk. Az ünnepélyes bezárás szombaton déli 12 órakor történt meg a Burg szertartási termében. A terem hosszában levő tribünöket sűrűn elepték. A trón balján levő pályóban voltak a külhatalmak képviselői és a diplomáciai kar tagjainak legnagyobb része. A reichsrath tagjai élükön elnökeikkel, a szertartási teremben foglaltak helyet, még pedig az urak háza tagjai a trón jobb oldalán, a képviselőház

tagjai a trón bal oldalán. Ő felsége 12 órakor tábornagi egyenruhában jelent meg, előtte jöttek az osztrák miniszterek, Rainer, Lipót, Albrecht és Lajos-Viktor főherczegek és az udvari főhivatalnokok. Miután a miniszterek, főherczegek és az udvari főhivatalnokok helyüket elfoglalták, ő felsége a trónra lépett és ülve, fedett fövel oivasta föl a trónbeszédet, melynek a kiegyezkedésre s a keleti eseményekre vonatkozó pontjai így hangzanak: „Ismételve teljes elismeréssel fejezem ki önöknek a magyar korona országaival történt kiegyezésében való közreműködésükért, mely által az anyagi érdekek számos kérdése, a kölcsönös méltányosság szemmelben rendezett s a birodalom mindkét fele közötti viszonyok újul megerősítettek.

A keleten történt viszonyokkal szemben a szükségesség parancsa volt, hogy a monarchia érdekei, hatalmi állása és tekintélye erőteljes megvédessék, bár az e célból tett intézkedések súlyos áldozatokat vontak maguk után. Önök, a viszonyokat hazafülag méltányolva, nem tagadták meg kormányonitól pártolását s annak lehetővé tették, hogy egész befolyását latba vesse a keleti viszonyoknak az európai határozatok által megalkotott állapotnak konszolidálására, hogy a béke, mely minden hatalom érdekében fekszik, fentartva s biztosítva legyen. Különös megelégedésre válik, hogy magunkat e célhoz közel látom.“

A trónbeszéd többi része az osztrák belügyekkel foglalkozik, de minden pártszínezetet nélkülöz.

Kiállítási levél.

Székesfehérvár, máj. 17.

A város ünnepies színt öltött, a nának fel vannak lobogozva, nagy néptömeg tolong a püspöki palota előtt, melyben József főherczeg ő felsége, a főurak s megyei tisztikar tisztelegését fogadják.

Ugyanez időben gr. Zichy Jenő a kiállítás helyiségében báró Kemény kereskedelmi miniszternek a kiállítás tiszteletét s rendező mérnökeket mutatá be.

Pontban 10 órakor a kiállítás rendezői, gr. Zichy vezetésével mellett az indóházal színt felállított díszkapuhoz mentek, hol a főurak teljes díszben, az itt állomásozó katonaság tisztikara, Graef altábornagy és Hollán tábornokkal, s a két oldali emelvényen a közönség ő felsége megérkezett várta.

Néhány perc multával harsogó éljenzés adta tudtul ő felsége, a kiállítás védnökének megérkezését.

Az örömnívánítások szüneteltével, gróf Zichy Jenő üdvözlő ő felségét, köszönetet mondva a magas pártfogásért, mely nagy részben elősegíté a kiállítás ily módon sikerülését, azon óhajának adva egyuttal kifejezést, bár e szép remények, melyeket az eddiggel pá excellence földmívelő Magyarország és ipar kiállítására által a honi ipar felvirágozására nyujt, teljesülésbe mennének.

E hazafias, szép szavak után br. Kemény kereskedelmi miniszter szólt, beszédeben párhuzamot vonva a mult s jelen között, utalva a czéltalanul elfecsérelt munkaerőre a multban, a természet erői kiaknázása s célirányos felhasználására a jelenben.

Ez üdvözlő beszédek után ő felsége gr. Zichy Jenő fáradhatlan tevékenységét emelvény ki, örömet nyilvántá a kiállítás sikerült felte, mert ez által, ugymond, a külföld figyelmét magunkra vonva, annak becsülését kiérdemeljük s önmagunkban támaszt lelünk; ezek után ő felsége a kiállítást megnyitottnak nyilvántá. Harsogó éjén követte e szavakat.

A kiállítás rendezőinek s mérnökeinek bemutatása után ő felsége, gróf Zichy Jenő és Lederer Sándor, irodai bizottsági elnök kaulauzálása mellett a kiállítás megtekintésére indult.

A kiállított tárgyak sokasága miatt ő felsége 1 órakor a körutat megszakítá s a püspöki palotába hajtatott a diszbedre. Delután meglátogató a jury teremben diszbedre összegyűlt kiállítók, hol szünni nem akaró éljenzésekkel fogadtatt s folytatá a félbe szakított körutat.

Estve diszbedoladás a színházban s fáklyás menet, mely kedvező idő mellett jól sikerülhetett.

K. B.

A székesfehérvári kiállítás megnyitásáraól

ugyan levelezőnk részletesen tudósított, mindameltt nem látjuk érdekelteknék még a következő részleteket közölni.

A tulajdonképeni kiállítás a méntelep által kitöltött négyzetű épületében van. Az 1. sz. épület földszinti és első emeleti folyosóiban a fazekas műveket, pipákat, a majolika és fayence edényeket, a porcellán gyártmányokat, az üvegkészítményeket láthatni, továbbá a háziipar, az egyházi részézet kincseit, a hangszereket, az óraműveket, a mérnöki rajzokat, építési terveket, a bányászati akadémia, a vinczelléreképe és a m. óvári gazdasági tantervezet kiállításait, az olajfestményeket, a párisi magyar egylet gyűjteményét, az Egger-féle régi és imitált műtárgyakat, a közoktatási miniszter kollektív kiállítását, az ékszerképrázató tömegét, a fémipari eszközöket, a varrógépeket, az esztergályos munkákat, a sokszorosítási ipar műveit stb. A második sz. épületben látjuk a ruhaneműeket, borárakat, köteles munkákat, vasuturokat, az árvai uradalom gyűjteményeszerű kiállítását, a Vég-hcsalad gyűjteményét, a rabok munkáit, a csizmadia és cipész munkákat, a női kézimunkákat, Budapest kiállításait, a réz és bádagos munkákat, a fatalaj kozzakkát, ürmértékeket.

A 3. számú épületben a butorokat és kárpitos munkákat, a 4. számú épületben a borkiállítás, s mezőgazdasági kiállítás, a Szammer-féle nyomdát, a keszthelyi gazdasági intézet kiállításait, a vegyészeti tárgyakat, az erdészeti és bányatermeket; két egymástól távollevő épületben látjuk a vasipari termékeket; a főcsejlet és pályaudvar közti tágas terén a gépek roppant száma ragadja meg a szemlélet.

Vannak azután mindenféle pavilonok: a közl. miniszteriumé, a vagon-gyártársulató, Oeti Antalé, a kávécsarnok, gróf Zichy Jenő pavillója, a jury pavillója, a pápai uradalom csarnoka, a Heintzemann-féle vas-filégória, a királyi sátor és végül a meghézában a tanügyi kiállítás.

A püspöki diszbedében József főherczeg mondá az első felköszöntő:

„Jogunk volt — ugymond — sokat remélni e kiállítástól, de az várakozásainkat messze meghaladta. Örömmel látja, hogy a magyar nemzet, mely eddig kiválóan mezőgazdasággal foglalkozott, az ipar terén is oly vívmányokat mutat fel, melyek ki fogják neki vinni a külföld tiszteletét.“

„Ez én mint magyar ember ennek kiválóan örvekedek.“

Minden jónak központja kuforrása a király. Sok nagy királyi volt Magyarországnak, de alkotmányosabb egy se, mint I. Ferenc József. (Zajos éljenzés.) És mellette áll egy védangyal, kit az egész nemzet imád.

Király ő felsége, ki teljes lelkéből örvend mindennek, mi a nemzet javát előmozdítja, bizonyára a legőszintébb örömmel fog tudomást venni e kiállítás fényes sikeréről.“

A háziipar-kiállítás megzemlézésénél a főherczeg ezt mondá: „Ni n e s ü g y e s e b b

nép a magyarnál, csak támogatói kell.“

A megnyitási estélyén fáklyás zenével tiszteletet meg a főherczeg. Havranék József polgármester tartott beszédet, melyben József főherczegzet társadalmunk legfontosabb tényezőjének nevezte és örömmalnak a kiállítás megnyitását. A beszéd után felhangzott a Rákóczy-induló. A főherczeg tegnap Varasdra utazott, honnan csapatszemlére indult.

Tüztöltő-majális.

— Május 17. —

A legelső s eredetiségénél fogva a legnagyobb tüztöltő-majális akarok szólni. Vajha tollamat ihlet számlán meg, hogy hű lenne ez-uttal, mert ellenkező esetben, tudom, sok pörös ajkáról száll reám a kárhatózatás vádja.

Május 17-én d. u. 1/2 3 órakor indult ki a főiskolából a főisk. tüztöltő-egylet, örömet és lelkesedést öntve annak minden tagjába részint a Rákóczy-induló hangja, részint a felhőtlen ég, melyről a nap a legszebben hinté szugarait. Nevezetes mozzanat. Ki ne szeretné látni az ifjuságot, midőn az, felede a élet terheit, minden mellet külföldie színi jelenvénytel disztve, vonul a természet által új ruhába öltözöttet nagyróder? Meg is teltek a nagy-péterfal házak ablakai; sok szép szem nézett — kíváncsiságtól égve — e nem mindennapi jelenség után!

Ügyes rendezősről tanuskodott a girlandokkal és számtalan virágokkorral ékeskedő nagy sátor, melynek köleses talajra szépen elkesztve, szinte tánczra látszott szölni a belépot. Mellette jobbra a borsátor, a legeredetibb elme-élel kiválasztott jellegével:

Íde nézzen a puszták homokja, É s ha nem tud inni: megalun!

A benne készíttel felforgató korcsmárosok ügyesen készített csinos kótyévekkel a legszebben mutaták föl az eredeti korcsmárost.

Delután 5 órakor már megtelt a sátor, s nem is soká várakoztatta ifjuságunk a tánczkész hölgyeket, kiknek mindegyike a legegyszerűbben s épen azért legszebben volt öltözve. Megzendült a zene, melynek hangjai a szemekbe léngölőb tűz, a keblekbe ketszeres vágyat, a lábcsákba pedig — isten tudja hányszoros könnyűséget és erőt löveltek! E mulatságon részt vett a város intelligens közönségének nagy része; de ki is ne kívánczok nék oly mulatságha, hol a legfesztenebbül, a legjobban mulathat mindenki, saját akaratához képest? Ott láttuk a többek közt a ref. püspök s a polgármester urakat, a tanári kart teljes számmal, s a város legelőkelőbb családait.

A szép-nem igen szépen volt képviselve; meg is próbálom, kiknek neveit tulitám — elősoroln, s ha mégis kifejezetlen egyik vagy másik nevét a ragyogó névsorból: ne szálljon reám ajkairól neheztelés, hanem elégtelül, huzgálja meg pöske hajamat — gondolatban!

Ott voltak: ő naga Révész Bálintné, Tóth Sámuelné, Jó Istvánné, Géresi Kálmánné, Menyhért Jánosné, Nemethy Lajosné, Mészáros Józsefné, Balogh Ferencné, Steinerkerné, Almásiné, Nagy Pálné, Gerényiné, Oroszné, Mátyásné, Szűcs Mihályné, Holvay Gyuláné, dr. Kócsné urhölgyek. Továbbá Menyhért Kornéliá, Nemethy Emma, Somossy Iza, Márton-nővérek, Palay Ilonka, Kápolnási nővérek, Kovács Ilon, Szabó Neszte, Mészáros-nővérek, Nagy Erzs, Harsányi Ilka, Gerébny-nővérek, Simon-nővérek, Bészler Anna, Orosz Erzs, Fodor Juliska, Tóth Irma, Gyüre Juliska k. a. Domokosné s Miskolcyné urnök, Forgács Eszti k. a. s még többek, kiknek nevét elfelejték feljegyezni, de azért mind „szépek voltak ok.“

tésnek nevezem azt, a melyet én — mikor meg fiatal voltam, mert most már öreg vagyok s efféle kalandoktól biztosítva — sohasem bocsátottam volna meg, érti ön, soha!“

Igen igazatnán beszélt, hangja reszkettett és Herbert színtén nem igazatosság nélkül mondá: „Mily rettenetes komolyan veszi ön ezt, rokon; istenem, hát egy csók fölségsértés talán?! Valóban szeretném, ha Alfréd barátom nem vett volna rá e szerencsétlen wurtburgi utra.“

„Mégsem egészen.“ — viszonzá Ines gyorsan. „En áldom a sorsot, mely oda segített beléunket, hogy idejében felismerjük egymás életelveink különbözőségét.“

„De az istenért, Ines, mit ismer ön az életelveimből!“ kiáltot fel Herbert. „Semmit, épen semmit!“

„Tökéletesen eleget arra nézve, hogy többet ne kívánjak belőlök.“ mondá Ines. „En —“

„Titkokot van talán együtt? Egyetlen szót sem értek.“ hangzott ekkor Hortensia éles hangja. Nagyon felemeltünk látszatok.“

„Épességem nem, néni“ viszonzá Ines a kándallóhoz lépve, „csak nézeteinket fejtjük ki bizonyos dolgok felett.“ (Folyt. köv.)

A „Debreczeni Ellenőr“ tárczája

Egy csók.

Beszély.

Irta gr. Schwerin Josepha.
 Fordította György József.
 (Folytatás.)

„Ó, Wanger gróf, ön nagyon szerencsétlenné tett engem,“ viszonzá Laurette, melyen elpirulva, akadozó hangon, „én Ines néniémet oly nagy szeretem és ön — ah istenem —“

„Ó nagyon haragszik rám,“ vágott szavába Herbert, „azt tudom, azonban ki fogom öt engesztelni, bizonyára sikerülni fog nekem, csak önek kell előbb megbocsátania; kérem, újítsa kezét és higgye meg, hogy őszintén megbántam tettemet, hogy valóban a legszerencsétlenebb halandók közé tartozom, ha nem akarja ez által behívonyítani, hogy a sértést, melyet önek okoztam, el akarja felejtetni. Kérem, kérem, Laurette kisasszony! Nyilt szemével oly könyörgőleg nézett, hogy Laurette valóban nem állhatott ellent s kis kezét, habár kővel vonakodva, oda nyujtotta neki. Akkor kibragadta magát és elszaladt úgy, hogy Herbertnek csak örömköltőtását hallotta: „Köszönet, Laurette kisasszony, ezer köszönet!“

E nap délelőtti nem teit kellemesebben el, mint az előző este és Hortensia grófné kérdezte, a mint ő vélte, suttogva, de mégis oly hangon, hogy Ines minden szót meghallott: „Fiam, mi bajotok van nektek Iuessel? Összezdívódtatok?“

Herbert csak fejtét rázta és mosolygott. E mosoly Ines valósággal felbószította. Hogy tudhat ez az ő oly méltó haragján mosolyogni! Ettől fogva olybá tekintette, mintha nem is volna, és arról gondolkodott, hogy mikor utazhatna el a nélkül, hogy Hortensia nagyon megharagvitaná és a nélkül, hogy Herbert hiúságával elhitteté, hogy előle fut. Ezt azonban senmi áron sem volt kivihető, tehát inkább túrte még tovább ezen kínzó helyzetet.

Delután, midőn a kávézástól felállottak, Ines egy ablakfülkébe vonult s közönsös arcczal lapozott egy könyven.

„Ines néni!“ hangzott Laurette né mileg bátoriatlan hangja mellette.

Ines fölérezt.

„Nos, mit akarsz?“

„Kedves Ines“, folytató Laurette felénken, „Poldeck ur megígérte, hogy már ma 5 órakor ismét elvisz bennünket egy sétavaglásra, tudod csak? Ne fogjunk öltözökhöz?“

„Poldeck ur? Igen? Azt ígérte?“ kérdé Ines. „Égészen elefejtettem. De ki is lova-

golna ily jöhiszésben? Én legalább nem, lovagolj egyedül veie, ha kedved van.“

„Ó, szabad?“ kérdé Laurette, oly félreismarhatlan örömmel, hogy Inesnek minden más alkalommal feltűnt volna. Most nem vette észre.

Poldeck pontban 5 órakor jött és ugy látszott, ő sem kellemetlenül volt meglepetve, hogy ma csak e gy i k hölgyet kell elkísérnie. Herbert kiment s még néhány szót váltott Poldeckkel, aztán utána nézett a két lovagnak, míg csak a park kapuján ki nem haladtak. Mily dőcezen ültek a lovon és mily vidáman csevegtek egymással, mint két boldog gyermek, mert Poldeckben is volt még, dacára aranyszínűs egyenruhájának, bizonyos gyermekdedesség. Aztán visszatért a terembe.

Hortensia grófné, mint readesen, a kándalló előtt ült, Ines az ablaknál állott, elég távol arra nézve, hogy az éles hallásu vén hölgy az ott halk hangon folyt beszélgetésből egyetlen szót se érthessen.

„Végre eljött a várva várt alkalom, hogy önmel négysem-köz beszélhessek, rokon,“ mondá Herbert, mellé lépvé. A mint a legcsékélyebb mozdulattal észrevelte, mely azt mutatta, hogy távozni akar, megragadta kezét.

„Nem tudom —“ kezdé Ines hűdegen.

„De tudja, Ines rokon, tudnia kell,“ vágott szavába, „hogy vágyom, forrón és szívemből vágyom magamat ön előtt igazolni —“

